

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. K.**, bytem, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, sídlo advokátní kanceláře Brno, Kopečná 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 26.7.2011, č.j. JMK 29408/2011, SpZn.: S-JMK 29408/2011/OD/St **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 28.520,-Kč, do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Davida Obenraucha, advokátní kancelář Brno, Kopečná 11.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně 29.9.2011 se žalobce domáhá ochrany svých subjektivních veřejných práv, jež byla porušena postupem žalovaného v jeho rozhodnutí z 26.7.2011, č.j., sp. zn.: Žalobce se v žádném případě necítí vinen spácháním přestupku, jež je mu kladen za vinu. Jak vyplývá ze spisového materiálu, dne 9.8.2010 žalobce jako obvykle parkoval na obvyklém místě, tj. před domem, v němž bydlí, poněvadž jinou možnost pro parkování v dosahu svého bydliště mu město Brno neumožňuje. Daný prostor není nikterak dopravně označen, výstražným či zákazovým dopravním značením. Na tomto místě parkuje nepřetržitě po dobu, co zde bydlí, mimo jiné i z důvodu ochrany svého majetku, jímž je jeho vozidlo, které má tak po dobu parkování na očích. Do 9.8.2010 městští strážníci toto parkování při svých dennodenních kontrolách nikdy nespojovali se spácháním přestupku jednoduše proto, že to sami nevěděli. Uvedl, že bydlí

vpodstatě na, kde výskyt kontrolujících městských strážníků je v dané lokaci permanentní. Do daného dne žalobce vždy jednal v dobré víře, poněvadž neměl nejmenšího tušení, že by stál se svým motorovým vozidlem na chodníku, ostatně to nevěděli ani strážníci. Správní orgán však dospěl k závěru, že v případě žalobce se jedná o *zavinění z nedbalosti*, kdy žalobce údajně k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět o tom, že parkuje na chodníku. Tento závěr rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za absurdní, a to za situace, kdy o tom, že parkuje na chodníku, nevěděl krom jeho osoby ani strážníci ani samotný správní orgán, který toto rozhodnutí vydal, poněvadž o tom, zda žalobce parkoval na chodníku či nikoliv, se správní orgán prokazatelně dozvěděl až na základě vyřízení své žádosti o sdělení určení druhu komunikace ze dne 16.11.2010, kterou adresoval Brněnským komunikacím a.s. Dle žalobce nelze shledávat odpovědnost u řidiče parkujícího vozidlo v případě, že město šetří na dopravním značení, resp. na zátarasových patnicích či sloupcích, které případně dopravní značení nahrazují. Zvláště nesouhlasí ani se závěry žalovaného, který nechápe právní význam slova prevence, jako vytváření zákonných předpokladů, aby k přestupkům nedocházelo a dále tu skutečnost, že právní stát ukládá svým občanům respektovat jen takové povinnosti, které je po nich možno spravedlivě požadovat. Žalovaný tak zjevně chápe státní správu moderním tržním způsobem, který velí finančně doplňovat rozpočet města až v extrémním slova smyslu, což je v příkrém rozporu s právním státem.

Dodal, že jsou-li tu více jak důvodné pochybnosti o charakteru pozemní komunikace, je věcí státní správy, resp. místní samosprávy, aby tyto pochybnosti odstranila. Tímto odstraněním pochybností v žádném případě neshledává potvrzení uložení sankce a povinnost samostudia katastrálních map. Tento postup žalovaného nikterak nesouvisí se základním právním vědomím, resp. způsobilostí držitele řidičského oprávnění, nýbrž je předmětem vědomostí právnického vzdělání. Pro ilustraci odkázal na fotografie, které jsou předmětem spisu, z nichž nevyplývá, že by byl „chodník“ jakkoliv stavebně oddělen od místní komunikace, např. vyvýšením či obrubníkem. Nelze dovodit ani to, že se jedná o jiný typ dlažby, spíše o jinou esteticko-ornamentální úpravu dlažby. Žalobce je nadále toho názoru, že napadené řízení porušuje základní principy přestupkového řízení, které musí garantovat jistotu přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Úkolem státu je občany vychovávat, nikoliv nespravedlivě trestat. Napadené rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné a žalobce navrhoval, aby soud rozhodl o tom, že rozhodnutí žalovaného z 27.6.2011 se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení a dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit náklady řízení.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že 11.1.2011 pod sp. zn.: rozhodl Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních řízení, oddělení sankčních řízení tak, že žalobce je vinen, že dne 9.8.2010 v 8:50 hod v na ulici stál s osobním motorovým vozidlem tov. zn., reg. zn. čtyřmi koly na chodníku. Svým jednáním porušil ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k) porušil zvláštní právní předpis. Proto se mu podle ust. § 22 odst. 9 v souladu s ust. § 11 odst. 1, 2

a § 12 odst. 1 citovaného zákona ukládá pokuta ve výši 1.500,-Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy pak 26.7.2011 rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil.

Krajský soud v Brně 25.1.2012 pod č.j. 57A 125/2011 – 29 rozhodl tak, že žalobu zamítl, o nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně žalobce podal kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 1As 60/2012 – 28 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25.1.2012 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku NSS vyplývá, že žalobce v kasační stížnosti zejména uváděl, že jak ve správním řízení, tak v řízení před krajským soudem stěžovatel konzistentně uváděl, že se necítí být vinen spácháním přestupku. Uvedl, že dne 9.8.2010 parkoval jako obvykle před domem, ve kterém bydlí. Na daném místě parkuje opakovaně mj. i z důvodu, že může mít vozidlo stále na očích. Tento prostor není žádným způsobem označen výstražným nebo zákazovým dopravním značením. Městští strážníci ani do 9.8.2010 ostatně při svých dennodenních kontrolách nikdy parkování na předmětném místě nespojovali se spácháním přestupku. Do předmětného dne tedy stěžovatel před svým domem parkoval v dobré víře, neboť neměl nejmenšího tušení, že stojí na chodníku; ani strážníkům u městské policie tato okolnost nebyla známa. Uvedeno, že z popsaného důvodu považuje stěžovatel závěr žalovaného, že šlo v dané věci o zavinění z nedbalosti, za absurdní. Pokud ani strážníci městské policie nebo správní orgán I. stupně nevěděli, že se jedná o chodník, nemohla tato skutečnost být známa ani stěžovateli. Charakter předmětné komunikace byl vyjasněn až po zahájení přestupkového řízení na základě dotazu na Brněnské komunikace, a.s. Je tak zcela cynické shledávat nedbalostní zavinění u stěžovatele, který dodržel veškeré dopravní značení a zdravý rozum. Chodník v posuzovaném případě nebyl jakkoliv stavebně oddělen od místní komunikace a nebyl ani vystavěn z jiného typu dlažby. Předmětné místo bylo vyhotoveno spíše z jiné esteticko-ornamentální úpravy dlažby. Uzavřel, že v průběhu předcházejícího správního i soudního řízení byly porušeny základní principy přestupkového řízení, neboť jeho výsledkem nebylo vydání přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku pak mimo jiné uvedl v bodě [18], že stěžejní námitkou obsaženou v podané žalobě bylo tvrzení stěžovatele, že se necítí být vinen spácháním přestupku. Popsal skutkové okolnosti projednávaného případu a dodal, že z nich jednoznačně vyplývá, že do 9.8.2010 jednal v dobré víře, neboť neměl nejmenšího

tušení, že by se svým motorovým vozidlem stál na chodníku. Nemohlo se tak podle jeho názoru jednat ani o zavinění z nedbalosti. Ve druhé žalobní námitce pak brojil proti druhu uložené sankce, neboť zdůrazňoval, že žalovaný chápe nesprávně význam slova prevence a že státní správu nelze chápat moderním tržním způsobem, který velí finančně doplňovat rozpočet města až v extrémním slova smyslu. Existují-li důvodné pochybnosti o charakteru pozemní komunikace, je věcí státní správy (nebo místní samosprávy), aby pochybnosti odstranila, ne však tím způsobem, že stěžovateli uloží pokutu.

NSS pak uvedl, že krajský soud se ve svém rozhodnutí obsáhlé zabýval interpretací pojmu chodník a hodnocením, zda v posuzovaném případě bylo vozidlo odstaveno na prostoru, který je chodníkem podle § 53 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tento závěr, který vzešel z výsledku předmětného správního řízení, však stěžovatel v podané žalobě nezpochybňoval; pouze tvrdil, že na počátku řízení ani správní orgány nebyly jednoznačně přesvědčeny, že se o chodník jedná, a proto ani stěžovatel o této skutečnosti nemohl dříve vědět (a nemohlo tedy u něj existovat zavinění ani ve formě nevědomé nedbalosti), a že v důsledku těchto konkrétních okolností případu neměla být stěžovateli uložena pokuta. Krajský soud se však popsáním žalobními námitkami týkajícími se zavinění a uložení pokuty v napadeném rozsudku nevěnoval ani v nejmenším. Jeho náhled na tyto otázky nelze dovodit z rozsudku krajského soudu ani implicitně.

Uvedl, že NSS proto konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nemůže obstát ve světle výše uvedených požadavků na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Z argumentace krajského soudu nelze vůbec zjistit, proč považoval argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě za lichou, mylnou nebo vyvrácenou; soud se totiž k žalobními námitkami týkajícími se nesprávného posouzení otázky zavinění a uložení druhu trestu vůbec nevyjádřil. V novém řízení bude tedy na krajském soudu, aby se podrobně zabýval otázkou zavinění stěžovatele. Při spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a mj. aby popsal, zda a jaký vliv mohou mít na hodnocení stupně zavinění stěžovatele v dané věci jeho tvrzení, že na předmětném místě parkoval dlouhodobě, aniž by byl kdykoliv předtím za toto jednání správními orgány potrestán, popřípadě to, že strážníci městské policie neshledávali dříve v takovém jednání stěžovatele důvod pro zahájení přestupkového řízení nebo, že ani na počátku správního řízení nebylo jednoznačné, zda se jedná o chodník či nikoliv, a proto bylo ve správním řízení vyžádáno stanovisko Brněnských komunikací, a.s. Dále se bude krajský soud podrobně věnovat argumentaci stěžovatele obsažené na straně 2 žaloby, že okolnosti projednávaného případu neumožňovaly přistoupit k uložení pokuty a že orgány státní správy mají působit primárně preventivně.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil poté další jednání na den 5.12.2012. Žalobce u tohoto jednání uvedl, že pokud jde o otázku zavinění, má v dané věci za to, že mu nelze klást za vinu, že by přestupek spáchal z nedbalosti, a to ani dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích), a to proto, že ani samotný správní orgán, který věc přestupku žalobce řešil, nevěděl sám, a to přesto, že přestupky denně řeší, o jakou komunikaci, na níž žalobce se svým vozidlem stál, se jedná a musel činit dotaz na příslušný dopravně – správní orgán. Dával k úvaze, jak potom by tuto skutečnost mohl

běžný řidič vědět. Dále k věci uvedl, že z ust. § 6 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., vyplývá, že místní komunikace IV. třídy je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz. V době, kdy městská policie označila jako přestupek to, že žalobce parkoval na chodníku, z něhož nevyplývalo, že by se nemohlo jednat o komunikaci, na niž byl umožněn smíšený provoz a že by tedy na uvedeném místě žalobce nemohl parkovat. Na tomto místě nebyla žádná dopravní značka ani žádné značení ani technické omezení, z něhož by vyplývalo, že na uvedeném místě by parkovat nemohl. Založil pak do spisu fotografie pořízené ze stejného místa, kde parkoval a uvedl, že když porovná fotografie založené ve správním spise z doby, kdy se měl žalobce přestupku dopustit s fotografií, kterou zakládá nyní, na fotografii, jež zakládá, je vidět „jakési technické omezení“, z něhož vyplývá, že by se na uvedeném místě parkovat nedalo. V době, kdy se žalobce měl dle správního orgánu přestupku dopustit, naprosto žádné „ani technické omezení“ na uvedeném pozemku nebylo. Dále uvedl, že z předložené další fotografie ze současné doby vyplývá, že pozemek, na němž žalobce parkoval, je dnes „technicky omezen“ tak, že nemůže jako chodník sloužit a vlastně nemohl sloužit jako chodník ani v době, kdy na uvedeném místě parkoval žalobce. U vedlejšího domu, který na uvedený pozemek navazuje (navazuje na budovu) bylo a je i v současné době jednoznačně povoleno parkování, neboť takto je i značeno a vozidla na něm běžně parkují. Uvedl, že to vyplývá i z fotografie, kterou předložil. Pokud pak jde o pozemek, na němž parkoval žalobce v den, kdy se měl dopustit přestupku, tedy pozemek před, na něm se také i dnes běžně parkuje, dnes však pouze pracovníky, kteří si tam dávají jakési „technické omezení“, které je na fotografii vidět. Toto je přenosné, dá se s ním běžně manipulovat a toto místo tedy k parkování využívají pracovníci, kteří mají povolené výjimky vjezdu do uvedené zóny, což, jak uvedl, vyplývá rovněž z fotografií, které přikládá. Uvedl, že on sám také má takovou výjimku k vjezdu, neboť ji má jako bydlící v uvedené zóně. Dále pak k otázce preventivního působení orgánu státní správy či samosprávy uvedl, že státní správa má být vykonávána slušně, tak aby občany vychovávala a nikoli, aby se chovala způsobem, jak tomu bylo v případě žalobce. Žalobce totiž, protože v uvedené zóně bydlí, na místě před parkoval své vozidlo a nikdy se nic nedělo. Městská policie dle jeho názoru měla postupovat tak, že pokud by dospěla k závěru, že uvedené místo není určeno pro vozidla, měla na to žalobce slušným způsobem upozornit a pokud by toto upozornění žalobce následně nerespektoval, teprve pak měla přistoupit k sankcionování. Pokud má běžný občan něco dodržovat, má být na to upozorněn dopravní značkou nebo alespoň patřičným technickým značením, když ani jedno se v případě žalobce nestalo.

Soud pak předložil zástupkyni žalovaného u jednání fotografie, jež žalovaný nově založil do spisu a zástupkyně žalované pak k věci uvedla, že se zcela odvolává na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a na jeho vyjádření k žalobě. Dodala, že žalovaný dostatečným způsobem zdůvodnil, z čeho vyšel, když dospěl k závěru, že žalobce parkoval na chodníku, když chodník podle § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., je určen pouze pro chodce a nikdo jiný ho nesmí užívat. Žalovaný zastával názor, že pokud by došlo k výjimce a bylo na chodníku umožněno parkování, pouze v takovýchto případech by muselo být toto místo označeno značením, z něhož by tato výjimka oproti § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., vyplývala. Žalovaný jednoznačně dospěl k závěru, že v místě, kde žalobce parkoval, se jedná o chodník a v tomto směru pak odkázal i na judikaturu NSS, kterou uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Dále pak uvedla, že z fotografií, které založil žalobce do soudního spisu

již dříve a také nyní, je skutečně patrné, že u vedlejšího domu, navazujícího na dům, kde je, je bílými pruhy vyznačeno, že se na uvedeném místě dá parkovat, takže chodník je evidentně pouze před budovou

K tomu pak žalobce uvedl, že i na fotografiích, které jsou založeny ve správním spise a byly pořizovány v době, kdy žalobce dle žalovaného spáchal přestupek, je viditelné, že u vedlejšího domu, který navazuje na budovu, je vyznačeno parkování a je tam i značka „vyhrazena parkovací místa“.

Krajský soud v Brně opětovně provedl důkaz fotografiemi pořízenými dne 9.8.2010 v 8:48 hod, přičemž se jedná o 3 fotografie, na nichž je viditelné, že dne 9.8.2010 v čase 08:48 hod parkuje před domem (budova), osobní automobil SPZ, přičemž je viditelné, že u vedlejšího domu, jež na tento dům hned navazuje, je vyznačena možnost parkování a pozemek je také označen bílými pruhy, které oddělují jednotlivá parkovací místa pro vozidla, přičemž na obou těchto pozemcích před uvedenými domy se jedná o pohledově naprosto stejné místo, se stejným položením dlažby, a to dlažby v podobě velmi drobných dlažebních kostek, na něž pak navazují dlažební kostky o něco větší.

Z fotografií, které jsou pořizovány žalobcem pozdějšího data a jež byly založeny do soudního spisu 5.12 a některé i předtím u předchozího jednání, je také vyfotografováno místo a navazující dům, když z těchto fotografií vyplývá, že v současné době místo před, je místem, kde se parkuje, neboť jsou na něm vyfocena vozidla a pokud jde o vyfotografované „technické zábrany“, je zcela evidentní, že jsou přenosné, tak jak tvrdil žalobce, takže rozhodně toto místo v současné době není využíváno jako chodník a pokud jde o vedlejší dům, na tento dům navazující, je situace stále stejná v tom, že podle značky, jež je tam umístěna je na uvedeném místě umožněno parkování a na prostoru před tímto domem jsou také vyznačena bílými pruhy parkovací místa a vozidla před tímto domem parkují.

Ve správním spise je založena zpráva Brněnských komunikací a.s. z 20.11.2010, kdy tato organizace odpovídala na dotaz Statutárního města Brna a sdělila, že ze zaslaných fotografií vozidla ze dne 9.8.2010 je zřejmé, že vozidlo stálo na chodníku – v pasportu Brněnských komunikací a.s. je tato komunikace vedena jako místní komunikace IV. třídy.

Podle § 6 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, místní komunikace se rozděluje podle dopravního významu, určení a stavebně technického vybavení do těchto tříd.

- a) místní komunikace I. třídy, kterou je zejména rychlostní místní komunikace,

- b) místní komunikace II. třídy, kterou je dopravně významná sběrná komunikace s omezením přímého připojení sousedních nemovitostí,
- c) místní komunikace III. třídy, kterou je obslužná komunikace,
- d) *místní komunikace IV. třídy, kterou je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz.*

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. platného k datu, ke kterému měl žalobce přestupek spáchat, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k), poruší zvláštní právní předpis (jedná se o zákon č. 361/2000 Sb.).

Podle § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.

Skutkové a právní posouzení věci soudem.

Zásadní otázkou bylo tedy určit, zda prostor před domem – prostor před budovou v byl k datu 9.8.2010 chodníkem či nikoliv a zda žalobce na tomto místě tedy mohl či nemohl parkovat, neboť mezi účastníky není sporné, že dne 9.8.2010 v čase 8:50 hod na místě, které je přesně vymezeno na fotografiích, jsou součástí spisu žalobce, se svým vozidlem SPZ žalobce parkoval.

Ze sdělení Brněnských komunikací a.s. vyplývá, že se jedná o místní komunikaci IV. třídy, když takto je komunikace vedena v pasportu Brněnských komunikací a.s.

Pokud jde o určení místní komunikace IV. třídy, jak soud již uvedl, z § 6 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., vyplývá, že **místní komunikace IV. třídy, je komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel nebo na které je umožněn smíšený provoz.**

Z citace tohoto zákonného ustanovení však nevyplývá, že místní komunikace IV. třídy je ve všech případech komunikace nepřístupná provozu silničních motorových vozidel, naopak z ní vyplývá, že se jedná o komunikaci, která může být nepřístupná provozu silničních motorových vozidel anebo se může jednat o komunikaci, na které je umožněn smíšený provoz, tedy i provoz motorových vozidel.

Ze zprávy Brněnské komunikace a.s. však nevyplývá, že by komunikace před domem (před budovou) nemohla být komunikací, na níž je umožněn smíšený provoz. Brněnské komunikace totiž pouze sdělily, že se jedná o chodník, že v pasportu komunikací je vedena jako místní IV. třídy, nevyplývá však z tohoto sdělení, kromě označení komunikace

jako místní komunikace IV. třídy, její bližší určení, tedy že by se jednalo buďto o chodník nebo o komunikaci, na níž je umožněn smíšený provoz.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) **nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.**

Krajský soud v Brně uzavírá, že dospěl k závěru, že žalobce nevěděl, že svým jednáním, tedy parkováním těsně před budovou může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a ani to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět nemohl.

K tomuto závěru krajský soud dochází poté, když uvedené místo, kde 9.8.2010 žalobce měl zaparkováno své vozidlo, dle zprávy Brněnských komunikací a.s., je místní komunikací IV. třídy a dle toho, co je uvedeno v příslušném ustanovení zákona o pozemních komunikacích, takováto komunikace je buďto nepřístupná provozu silničních motorových vozidel a nebo je na ni umožněn smíšený provoz.

Žalobce, který v uvedené lokalitě bydlí, uvedl, že v uvedeném prostoru parkuje často po dobu mnoha let, nikdy mu nebylo řečeno, že by uvedené místo znemožňovalo parkování, tedy že by se jednalo o chodník, navíc, když v tomto prostoru běžně parkoval. Navíc tam parkovali a v současné době zcela běžně parkují s vozidly zaměstnanci a nyní si tento prostor upravili technicky tak, že „přenosnými patníky“ tento prostor ohradili, aby v něm mohli parkovat „pouze“ oni, když navazující dům (.....) má na úplně stejném prostoru ve stejné frontě domů parkování povoleno a je toto označeno značkou a navíc bílými pruhy jsou vyznačena jednotlivá parkovací místa a zcela běžně na tomto místě jsou také vozidla zaparkována, jak vyplývá z předložených fotografií.

Právě z těchto důvodů soud uzavírá, že žalobce nevěděl ale ani vědět nemohl vzhledem k okolnostem i svým osobním poměrům, že by se na místě před budovou nemohlo parkovat a že by se mělo jednat o místo, které je nepřístupné provozu silničních motorových vozidel.

Navíc soud dospěl k závěru, že ze zprávy Brněnských komunikací a.s., založené ve správním spise, nevyplývá, že toto místo je chodníkem, pouze ze zprávy vyplývá, že se jedná o IV. místní komunikaci IV. třídy.

Přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, se dopustí i ten, kdo zaparkoval vozidlo na chodník. Ve správním řízení však musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník a toto důkazní břemeno nese správní úřad (soud cituje z rozsudku NSS 2As 48/2008 – 58 ze dne 31.7.2008.

Ze zprávy Brněnských komunikací a.s. nebylo postaveno najisto, že žalobce zaparkoval 9.8.2010 v čase 8:50 hod vozidlo na chodníku.

Z těchto důvodů Krajský soud v Brně rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrací k dalšímu řízení. V tomto novém řízení v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., bude postupováno dle názoru vysloveného Krajským soudem v Brně v tomto rozsudku.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto soud zavázal žalovaného nahradit žalobci náklady řízení. Náklady řízení představují v daném případě zaplacený soudní poplatek z žaloby 3.000,-Kč a z řízení o kasační stížnosti 5.000,-Kč dále náklady právního zastoupení za 6 úkonů právní pomoci po 2.100,-Kč dle vyhl.č. 177/1996 Sb., a to příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, podání k soudu z 20.1.2012, porada s klientem trvajícím více než 1 hodinu, sepsání kasační stížnosti, jednání u krajského soudu 5.12.2012 a dále pak 2 úkony ve výši ½, a to za účast při vyhlášení rozsudku 25.1.2012 a 12.12.2012. Dále pak 8x náhrada hotových výdajů po 300,-Kč, toto vše zvýšeno o 20% DPH, neboť právní zástupce žalobce, jak doložil do spisu, je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem se jedná o částku 28.520,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová